

Arrest

nr. 305 944 van 30 april 2024
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen in februari 2022, dient op 8 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 29 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 1 juni 2023.

1.3. Op 27 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit dorp Basawal gelegen in het district Momand Dara, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, broer en zussen, vrouw en kind.

U werkte gedurende zes maanden voor de lokale politie. Gezien u bedreigingen en dreigbrieven begon te krijgen van de taliban omwille van uw job, besliste u om te stoppen met uw job. U verhuisde tevens naar het huis van de malek van het dorp. U was acht maanden lang werkloos. Hierna opende u, met hulp van uw vader, een eigen bandenwinkel in de bazaar. De taliban kwamen en vroegen waarom u de banden van ongelovigen repareerde. Ze vroegen u tevens zelf om uw diensten. U weigerde hen verder te helpen. Nadat u nog een dreigbrief kreeg van de taliban, verhuisde u naar het huis van de malek. De taliban kwamen u verschillende keren zoeken in uw eigen huis 's nachts, maar vonden u nooit.

Op een dag besliste u de taliban toch te helpen en een voertuig te repareren, gezien dorpingen u aanraadden om dit te doen. De volgende dag werd het voertuig dat was gerepareerd geraakt door een drone. De taliban beschuldigden u ervan een spion te zijn. Ze kwamen naar uw winkel en namen uw student mee, waarop ze hem vermoordden. Hierna kwamen ze terug naar de winkel en sloegen ze u in elkaar. Op vraag van de dorpsouderen lieten ze u vrij. U ging naar het ziekenhuis. Nadat u herstelde van uw wonden, besliste u om het land te verlaten gezien uw leven in gevaar was. U verliet Afghanistan rond september 2020. Na een reis van enkele maanden kwam u in februari 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 8 februari 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw taskara en de taskara's van uw familieleden neer, alsook documenten van uw werk voor de lokale politie, een document van uw winkel, foto's van uw winkel, foto's van een vernielde auto, foto's van uw student, foto's van uw werk voor de lokale politie, dreigbrieven, Belgische medische documenten en documenten van uw werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te worden door de taliban omdat u enerzijds voor de lokale politie werkte en zij u ervan beschuldigden spion te zijn en anderzijds omdat u weigerde de taliban diensten te verlenen (CGVS p. 2 en p. 9). Gezien u echter verschillende gebrekkige, tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen aflegt dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud plots verklaart voor de lokale politie te hebben gewerkt, terwijl u daar eerder nooit enige melding van heeft gedaan. Op de DVZ verklaarde u enkel een eigen bandenwinkel te hebben gehad (CGVS vragenlijst 5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u voor de lokale politie werkte, maar dit niet vermeldde omdat andere Afghanen u op uw dag van aankomst in België hadden aangeraden dit niet te doen. Deze Afghanen hadden gezegd dat u gedeporteerd zou worden indien u dat zou zeggen. U zegt dat u wanhopig was en naar hen luisterde. U wordt gevraagd waarom deze mensen dachten dat u gedeporteerd zou worden omdat u voor de lokale politie had gewerkt. U zegt dat u dat niet weet. U voegt daaraan toe dat ze zeiden dat u gedeporteerd zou worden indien u vingerafdrukken in Oostenrijk en Bulgarije had. U wordt erop gewezen dat er begrip kan bestaan voor de mogelijkheid dat anderen u het advies gaven niet te spreken over uw Dublinprocedure. U wordt verder gevraagd waarom deze mensen u echter aanraadden om niet te spreken over uw werk bij de lokale politie. U zegt dat u het niet weet. U voegt daaraan toe dat ze u zeiden dat men het hier niet apprecieert wanneer iemand werkte voor de lokale politie en men deze mensen deporteert. U wordt gevraagd of u de mensen die u advies gaven enige vragen stelde. U zegt van niet. U wordt gevraagd waarom u advies aannam van vreemden, zonder het verder in vraag te stellen. U geeft geen antwoord op de vraag (CGVS p. 2 en p. 3). U wordt erop gewezen dat uw interview bij de DVZ plaatsvond een hele tijd na uw aankomst in België en het moment waarop andere Afghanen u advies gaven. U wordt gevraagd hoe het komt dat u op de DVZ dan nog steeds niet had vermeld dat u voor de lokale politie had gewerkt. U antwoordt niet op de vraag. U zegt dat u

dit wel tijdens uw gesprek met uw advocaat zei. U wordt gevraagd waarom u het niet zei tijdens uw interview op de DVZ. U zegt dat de mannen die u advies hadden gegeven u bang hadden gemaakt. U wordt erop gewezen dat u in de periode voor uw interview waarschijnlijk contact zult hebben gehad met verschillende Afghanen. U wordt erop gewezen dat u hierdoor had kunnen weten dat uw werk voor de lokale politie geen reden is om gedeporteerd te worden. U geeft een antwoord dat weinig steek houdt. Zo zegt u dat die mannen hier ook nieuw waren, voor het leger hadden gewerkt u adviseerden om er niet over te spreken (CGVS p. 3). U wordt erop gewezen dat u na uw asielaanvraag vier maanden de tijd had om erachter te komen dat u op de DVZ wel kon vertellen dat u voor de lokale politie had gewerkt. U wordt gevraagd hoe het komt dat u dat niet heeft gedaan. U zegt dat u destijds niemand had om u advies te geven. Wanneer u wordt gevraagd of u zich gedurende die maanden heeft geïnformeerd over de asielprocedure en over de zaken die u kon zeggen, zegt u van niet gezien u niemand vragen kon stellen. Uw antwoorden overtuigen absoluut niet. Gevraagd hoe het komt dat u besliste om op het CGVS wel te vertellen dat u voor de lokale politie had gewerkt, zegt u vaagweg dat u uw moeder bij elkaar had geraapt gezien u uw eigen leugen niet kon accepteren (CGVS p. 10). Dit antwoord overtuigt evenmin. U geeft op geen enkel moment een aannemelijke verklaring. Dat u op het CGVS plots voor de eerste keer zou verklaren dat u voor de lokale politie heeft gewerkt kan niet worden aangenomen en doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw job, alsook aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast dient hier te worden opgemerkt dat u weliswaar foto's neerlegt betreffende uw job bij de lokale politie. Aan privéfoto's kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uw foto's betreffende uw job lijken bovendien gefotoshopt. Wanneer u hierop wordt gewezen, ontkent u dat slechts (CGVS p. 8). Het gebruik van gemanipuleerde documenten doet eveneens ernstige afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen en uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er aan uw problemen met de taliban evenmin geloof worden gehecht. Ook hier legt u namelijk gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen af.

Ten eerste dient hier te worden opgemerkt dat u op de DVZ niet vermeldde dat u een hele tijd in het huis van de malek van het dorp heeft gewoond (CGVS vragenlijst 5 en 8). Op het CGVS verklaart u dat u daar naartoe verhuisde nadat u een dreigbrief had gekregen van de taliban en de taliban u 's nachts kwamen zoeken bij uw eigen huis (CGVS p. 5 en p. 11). U wordt erop gewezen dat u een hele tijd bij de malek inwoonde en dat dat een belangrijk deel van uw relaas blijkt te zijn. U wordt gevraagd waarom u dat niet op de DVZ vermeldde. U geeft geen overtuigende verklaringen. Zo zegt u het u niet werd gevraagd en u het zelf ook niet vermeldde. Daarnaast, verklaart u naast de kwestie, was u ook misleid door de mannen die u hadden geadviseerd niet over de lokale politie te spreken (CGVS p. 12). Uw gebrekkige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien kunt u ook geen overtuigende verklaringen afleggen hoe uw familie regelingen trof met de malek opdat u bij hem zou verblijven. Wanneer u tweemaal wordt aangespoord dat te doen, zegt u slechts dat hij de leider van het dorp was en wanneer iemand hem iets vertelde, hij daar akkoord mee kon gaan (CGVS p. 12). Uw vage verklaringen hierover treden de ongeloofwaardigheid van uw relaas bij.

Voorts is het ook uiterst onlogisch dat u bij de malek sliep omdat u bang was van de taliban, maar dat u overdag wel gewoon terugkeerde naar uw dorp waar er taliban woonden (CGVS vragenlijst 5). U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat er talibanleden in uw dorp woonden en wordt gevraagd hoe het komt dat u overdag naar uw dorp durfde komen. U geeft geen antwoord op de vraag. U zegt dat de taliban spionnen hadden en het onduidelijk was waar ze gestationeerd waren. U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat er talibanleden in uw dorp woonden. U geeft geen aannemelijk antwoord. Zo zegt u dat er taliban in uw dorp waren, maar het niet duidelijk was waar ze exact verbleven. Ze wisselden af van verblijfplaats. U wordt gevraagd hoe het komt dat u uw dorp overdag durfde bezoeken als u wist dat u gezocht werd door de taliban. Opnieuw geeft u geen aannemelijk antwoord. U zegt dat alle mensen overdag naar de velden gingen en iedereen buiten was. Daarom konden ze niet iemands huis bezoeken (CGVS p. 11). Dat u uit angst elders verbleef, maar overdag wel gewoon terugkeerde naar het dorp waar u werd gezocht is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

In het licht van de angst die u had voor de taliban is ook uw initiële weigering om diensten te verlenen aan de taliban opvallend te noemen. Gevraagd hoe het komt dat u zomaar durfde te weigeren gezien u eerder al problemen had gekend met de taliban geeft u geen overtuigende antwoorden. U zegt dat u werkte voor de overheid en dat uw hart het daarna niet accepteerde om met hen te werken (CGVS p. 14) met hen. Uw houding valt niet te rijmen met de angst die u had voor de taliban en die u eerder deed besluiten te stoppen met uw job en naar elders te verhuizen.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin u werd in elkaar geslagen door de taliban. Op de DVZ verklaart u dat de taliban naar uw huis kwamen, u meenamen en in elkaar sloegen

(CGVS vragenlijst 5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat de taliban naar uw winkel kwamen en u daar in elkaar sloegen (CGVS p. 9 en p. 15). U wordt gewezen op uw verschillende verklaringen bij de DVZ. U ontkent dat u op de DVZ verklaarde dat de taliban naar uw huis kwamen en u sloegen (CGVS p. 15). Een simpele ontkenning van eerdere verklaringen, zonder meer, kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Uw tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en taskara, alsook de taskara's van uw familieleden hebben betrekking op jullie Afghaanse nationaliteit die niet onmiddellijk wordt betwist. Uit foto's van uw werk voor de lokale politie blijkt dat deze gefotoshopt zijn, waardoor deze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw profiel. De overige werkdocumenten kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten die niet origineel zijn, zoals de werkdocumenten die u neerlegt, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan originele stukken. Evenzo zijn documenten uit niet-officiële bronnen, zoals de dreigbrieven die u neerlegt, makkelijk te vervalsen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het document en de foto's van uw winkel –waarop u zelf niet te zien bent– kunnen hoogstens ondersteunen dat u een eigen bandenwinkel had. De foto's van een vernielde auto, waaruit verder niets valt af te leiden, kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet veranderen. De foto's van uw student hebben betrekking op uw relaas, maar kunnen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Uit de foto's valt niet af te leiden wie de persoon in kwestie is, noch hoe hij om het leven kwam. De Belgische medische documenten die u heeft hebben betrekking op uw lichamelijk letsels. De documenten geven geen uitsluitel over de oorzaak van uw letsels en kunnen op zich de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Verder dient te worden vermeld dat uw advocaat een klacht neerlegde betreffende de tolk die aanwezig was tijdens uw persoonlijk onderhoud. Deze klacht heeft betrekking op een incident dat zich tijdens een ander onderhoud heeft afgespeeld tussen de tolk en de advocaat. Zelf geeft u aan de tolk goed te hebben verstaan (CGVS p. 3 en p. 16). Nergens uit uw persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat er moeilijkheden bestonden betreffende uw verklaringen en de vertolkingen, noch dat u zich niet verstaanbaar kon maken. Ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van uw onderhoud (CGVS p. 17). Uw advocaat vroeg evenmin een schriftelijke kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en maakte aldus geen gebruik van de gelegenheid om hierover opmerkingen te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer

belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de

'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Op basis van het enkele feit dat u werkt in België, zoals blijkt uit de door u neergelede documenten, kan niet worden aangenomen dat u vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 1 en volgende van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 1, tweede lid van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (hierna: het Protocol), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker meent ook dat er sprake is van een duidelijke beoordelingsfout.

Verzoeker licht, na een voorafgaande theoretische opmerking over de draagwijdte van de motiveringsplicht, zijn middel toe als volgt:

“III.1 Toekenning van het vluchtelingenstatus

8.

Verzoeker heeft tijdens de administratieve fase van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming de mogelijkheid gehad om een samenhangend en voldoende gedetailleerd verhaal te presenteren, ondersteund door verschillende documenten.

Tegenpartij heeft waarschijnlijk zonder reden besloten zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen, op gronden die niet bijzonder duidelijk of gedetailleerd waren.

Bij lezing van de beslissing blijkt deze onvoldoende gemotiveerd te zijn, aangezien verschillende elementen van verzoekers relaas - zowel zijn verklaringen als de talrijke documenten die hij heeft overgelegd - zonder enige motivering worden verworpen.

Zoals hierna zal worden uiteengezet, lijkt de wederpartij zich ook toe te spitsen op een aantal kleine punten van kritiek die op zich niets afdoen aan het relaas van verzoeker, en leidt zij daaruit in het algemeen een onjuist standpunt af.

Verzoeker wijst er om te beginnen op dat hij voldoende duidelijk heeft aangetoond dat hij politieagent was toen hij nog in zijn land van herkomst verbleef, en dat hij dus tot enkele maanden voor zijn vertrek voor de nationale autoriteiten heeft gewerkt.

Dit blijkt met name uit de talrijke documenten die hij in dit verband heeft overgelegd.

Het argument dat de foto's in scène zouden kunnen zijn gezet, lijkt nog zwakker, aangezien het om een groot aantal foto's gaat die op verschillende data, in verschillende contexten en op verschillende plaatsen zijn genomen - een argument dat tegenpartij niet heeft aangevoerd.

Hoewel het juist is dat geen enkele foto op zichzelf als perfect bewijs kan worden beschouwd, is het kennelijk onredelijk van de wederpartij om geen rekening te houden met de diversiteit van de foto's en het feit dat zij verzoekers concurrerende verklaringen bevestigen.

Wat die verklaringen betreft, heeft verzoeker met verbazing vastgesteld dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat nochtans meer dan twee uur heeft geduurd, geen enkele vraag is gesteld over zijn werk als politieagent van het Afghaanse nationale leger.

Dit is des te problematischer daar uit de beschikbare documentatie, waarnaar de wederpartij in een groot aantal soortgelijke gevallen verwijst, onomstotelijk blijkt dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die voorheen voor de Afghaanse autoriteiten, a fortiori voor de strijdkrachten, had gewerkt, voor zijn leven vreesde indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Er zij op gewezen dat tegenpartij het persoonlijk onderhoud duidelijk onjuist heeft gevoerd met betrekking tot verzoekers vroegere baan als politieagent, en dat, aangezien dit beroep is bewezen door de talrijke documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft overgelegd, hem internationale bescherming had moeten worden verleend.

Ten slotte was het enige argument van tegenpartij dat verzoeker tijdens zijn eerste interview zijn vroegere baan niet had vermeld en dat hij zich ertoe had beperkt te zeggen dat hij in autobanden werkte.

Er zijn twee redenen waarom verzoeker dit antwoord gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

De eerste reden houdt verband met slecht advies dat hij had gekregen vóór zijn eerste interview, toen hij nog niet in staat was geweest om volledig contact te hebben met mensen die hij vertrouwde in België, zoals zijn advocaat.

Hoewel de wederpartij deze uitleg niet lijkt te waarderen, moet worden opgemerkt dat het een terugkerende uitleg is in Afghaanse zaken en daarom bijzonder geloofwaardig is.

De tweede reden voor dit verschil is ongetwijfeld de belangrijkste: op de vraag wat zijn beroep was toen hij Afghanistan verliet, is het gewoon normaal en logisch dat verzoeker heeft geantwoord dat hij in autobanden werkte.

In feite was dat precies het beroep dat hij uitoefende vóór zijn vertrek en, tenzij het administratief dossier gegevens bevat waaruit het tegendeel blijkt, is verzoeker tijdens zijn eerste gesprek niet gevraagd een overzicht te geven van al zijn verschillende beroepen, aangezien de vraag zich uitsluitend beperkte tot het beroep dat hij uitoefende toen hij Afghanistan verliet.

De wederpartij heeft zonder een echt goed onderbouwde reden besloten om de eerste reden terzijde te schuiven en heeft de tweede reden niet eens in overweging genomen, hoewel deze twee redenen samen volledig verklaren dat de asielzoeker tijdens zijn eerste gesprek alleen heeft gesproken over zijn werk als garagemeester.

Dit toont ruimschoots het gebrek aan ernst aan waarmee de wederpartij deze zaak lijkt te hebben onderzocht, en bewijst dat de ontwikkelde argumenten onvoldoende zijn om hem de verlening van internationale bescherming te weigeren.

9.

Hoewel verzoeker thans bang is om naar Afghanistan terug te keren, met name wegens zijn vroegere werk bij de politie, is zijn vervolging veel erger geworden toen hij in autobanden werkte.

In die tijd repareerde hij de auto's van verschillende officiële politiewagens, en bij verschillende gelegenheden weigerde hij auto's van de Taliban te repareren.

Wegens de daaruit voortvloeiende bedreigingen moest verzoeker verhuizen naar het adres van de malek in zijn dorp, waar hij wist dat hij veiliger zou zijn.

De wederpartij betwistte deze versie met het argument dat het niet geloofwaardig was dat hij zijn toevlucht had gezocht in het huis van de malek, aangezien dit niet echt nodig was, en dat hij overdag in zijn winkel was blijven werken ondanks de aanwezigheid van de Taliban in het dorp.

Met betrekking tot het feit dat hij zijn toevlucht had gezocht bij de mallik, heeft verzoeker verklaard dat dit het geval was geweest zodra hij was gestopt met zijn werk als politieagent.

Als hij dat niet in het eerste gesprek had gezegd, was dat om dezelfde twee redenen als die welke hierboven zijn uiteengezet.

Wat het feit betreft dat hij in zijn winkel had kunnen blijven werken, leek de wederpartij niet op de hoogte van de realiteit van de politieke situatie vóór de val van de regering, waarin de meeste plaatsen waar de Taliban aanwezig waren overdag nog in handen van de regering waren en de Taliban alleen 's nachts tussenbeide kwamen.

Het was derhalve niet gevaarlijk voor verzoeker om overdag naar zijn werk te gaan en 's nachts terug te keren om zijn toevlucht te zoeken in het huis van de mallik.

Bovendien was verzoeker grotendeels veilig in het huis van de mallik, dat grensde aan het districtshuis en dus aan het hoofdkwartier van de plaatselijke overheidsinstanties.

Ook hierover blijkt de wederpartij geen vragen te hebben gesteld.

Naast deze vragen heeft de wederpartij ook gewezen op een vermeende discrepantie tussen de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens zijn eerste onderhoud met betrekking tot de plaats waar hij door de Taliban was geslagen.

Opnieuw heeft de wederpartij de vragen die hem tijdens dit eerste verhoor werden gesteld onvoldoende geanalyseerd: bij die gelegenheid was de eiser gevraagd waar de aanval had plaatsgevonden, en hij had geantwoord "bij mij".

Aangezien eiser in de woning van de mallik woonde en de winkel zijn eigendom was, verwees het antwoord "bij mij" duidelijk naar zijn bedrijf en niet naar de plaats waar hij de nacht had doorgebracht.

Er was dus geen enkele tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker.

In het algemeen blijkt hieruit eens te meer dat de wederpartij zich in de bestreden beslissing heeft beperkt tot enkele kleine kanttekeningen, de zaak niet naar behoren heeft geanalyseerd en ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet nodig was verzoeker internationale bescherming te verlenen.

10.

Indien er evenwel twijfel bestaat over de waarheid van de aangevoerde feiten, schrijft artikel 48/6, § 4, van de wet van 15 december 1980 de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel voor, onder de volgende voorwaarden :

“(…)”

In het onderhavige geval voldoet verzoeker, gelet op bovengenoemde elementen, aan alle vijf de voorwaarden.

Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

« dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »²

Vrije vertaling : “in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, doet de vaststelling van deze twijfel niets af aan de

uiteindelijke vraag of er sprake is van vrees voor vervolging die, ondanks deze twijfel, voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die bovendien als vaststaand worden beschouwd”.

Volgens vaste rechtspraak:

« les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié »³, vrije vertaling : “de door de bevoegde autoriteit vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties moeten van een zodanige omvang zijn dat zij redelijkerwijs niet kunnen worden verklaard en de conclusie rechtvaardigen dat de asielzoeker geen vluchteling is”.

Deze kleine inconsistenties kunnen in dit geval grotendeels worden gerechtvaardigd door de lange tijd tussen de feiten en zijn persoonlijk onderhoud.

Daarbij is het heel logisch om hem het voordeel van de twijfel te geven in het geval van enige resterende inconsistentie – quod non.

11.

Uit al het voorgaande volgt dat verzoeker ruimschoots voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

De bestreden beslissing moet dus in die zin worden herzien.

III.2 Toekenning van de subsidiaire bescherming

12.

Loutere subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

"(...)"

In het arrest *Diakité* (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, *Diakité*, C-285/12, punt 28).

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op de rapporten EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, de update van september 2021, de EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 om te concluderen dat de verzoeker in Khost veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

13.

Hoewel de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan momenteel bijzonder problematisch is – zoals hieronder zal worden aangetoond – is dit des te duidelijker met betrekking tot de provincie Nangarhâr, waaruit de verzoeker afkomstig is.

Alvorens dit laatste te analyseren, zij erop gewezen dat de herkomst van verzoekster door geen van de partijen is betwist, zodat deze als vaststaand moet worden beschouwd.

In elk geval zijn de verklaringen van verzoeker ter zake voldoende duidelijk en gedetailleerd om te bewijzen dat hij wel degelijk een inwoner van deze provincie is.

Bij lezing van de bestreden beslissing wekt het allereerst verbazing dat de wederpartij op geen enkel moment een concrete analyse van de situatie in de genoemde provincie Nangarhâr heeft gemaakt.

Dit had zo moeten zijn.

Het bestreden besluit wekt bij de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan de indruk van een copy-paste van andere besluiten, zonder enige individualisering met betrekking tot de concrete situatie in verzoekers thuisprovincie.

Dit levert een eerste en bijzonder belangrijk probleem op.

14.

Uit het laatste EUAA-rapport blijkt duidelijk dat de provincie Nangarhâr momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het land.

Hoewel dit natuurlijk te wijten is aan de Taliban, wordt deze problematische veiligheidssituatie nog versterkt door de gevaarlijke en dodelijke aanwezigheid van de ISKP, een terroristische beweging.

Hierover zegt het rapport het volgende:

"ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische organisatie die op de VN-lijst van terroristische organisaties staat en operationele banden heeft met lokale groeperingen. Deborah Lyon, de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal en het hoofd van de Unama, verklaarde in november 2021 dat ISKP steeds actiever werd, het aantal aanslagen opvoerde van 60 in 2020 tot 334 in 2021 en in alle provincies terrein won. Een andere bron verklaarde dat ISKP sterk aanwezig was in Oost-Afghanistan (provincies Nangarhar en Kunar), evenals in Kabul en Noord-Afghanistan."4

Wat de aanvallen van deze laatste betreft, staat in het verslag dat:

"Volgens de berichten heeft ISKP sinds rond de zomer van 2020 een campagne van moordaanslagen gevoerd en heeft de organisatie deze sinds de machtsovername van de taliban op min of meer vergelijkbare schaal voortgezet. ISKP zou "dezelfde hitandrunctactieken" hebben gebruikt die de taliban tot voor kort toepasten tegen de vorige Afghaanse regering, met onder meer explosies langs de weg en moordaanslagen. Deze veiligheidsincidenten werden vooral meld in de noordelijke en zuidelijke provincies. Er werden met name aanslagen meld in de provincie Nangarhar, gedefinieerd als een "ISKPbolwerk", en de provinciehoofdstad Jalalabad."5

Daarnaast zijn er nog andere terroristische groeperingen in de provincie Nangarhâr:

"Een aantal buitenlandse terroristische groeperingen en strijders is actief in Afghanistan. De grootste groepen bevinden zich in de oostelijke provincies Kunar, Nangarhar en Nuristan. Daartoe behoren Tehrik-e Taliban Pakistan (inclusief een aantal losse splintergroeperingen), Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba, die werken onder de paraplu van de Afghaanse taliban en betrokken zijn geweest bij gerichte moordaanslagen op (voormalige) overheidsfunctionarissen en anderen. Er zijn ook verscheidene Centraal-Aziatische en Oeigoerse buitenlandse terroristische en militante groepen met strijders van Oezbeekse, Tadzjiekse en Turkmeense etnische afkomst, die naar verluidt een flinke bedreiging vormden in 4 EUAA rapport – Afghanistan, april 2022, p. 15, beschikbaar op de volgende link in het Nederlands : https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-10/2022_Guidance_Note_Afghanistan_NL.pdf. 5 Idem. de noordelijke delen van Afghanistan, zoals de Islamitische Beweging Oost-Turkestan, de Islamitische Beweging van Oezbekistan (ook Jundullah genoemd), de Tadzjiekse Jamaat Ansarullah, Lashkar-e-Islam en de Salafistengroep."6

Uit de inhoud van dit rapport - dat door de wederpartij verrassend genoeg niet is vermeld met betrekking tot verzoekers thuisprovincie - blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhâr bijzonder problematisch is.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat verzoekster op dit punt subsidiaire bescherming moet worden verleend aangezien hij de risico loopt om ondergedompeld te worden aan willekeur geweld in het kader van een niet-internationale gewapend conflict.

Daarom, moet verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

15.

Hoe dan ook, indien Uw Raad zou oordelen dat er geen gronden zijn om verzoeker de vluchtelingenstatus te verlenen, blijkt uit het voorgaande dat het noodzakelijk is hem ten minste subsidiaire bescherming te verlenen, aangezien de algemene situatie die vandaag bestaat in Afghanistan en, zeker, in de provincie van Nangarhâr.

III.C Vernietiging van de bestreden beslissing

29.

Indien Uw Raad bij onmogelijkheid zou oordelen dat er geen redenen zijn om verzoeker internationale bescherming of subsidiaire bescherming te verlenen, blijkt uit het voorgaande dat het bestreden besluit niettemin nietig moet worden verklaard.

Deze houdt geen rekening met alle elementen die relevant zijn voor de analyse van de zaak van de verzoeker.

Dit geldt met name voor verschillende verklaringen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd over de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Dit is met name het geval omdat tegenpartij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen vragen heeft gesteld over zijn voormalige baan als politieagent, terwijl alleen al deze functie de verlening van internationale bescherming aan de betrokkene zou kunnen rechtvaardigen.

Dit is ook het geval zeker ten aanzien van het feit dat tegenpartij geen specifieke analyse heeft gevoerd over de situatie in de provincie van Nangarhâr.

In het uiterste geval moet de bestreden beslissing dus nietig worden verklaard."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 16 februari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen..."*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer vermoord te worden door de taliban omdat hij enerzijds voor de lokale politie werkte en zij hem ervan beschuldigden een spion te zijn en anderzijds omdat hij weigerde de taliban diensten te verlenen.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Gezien u echter verschillende gebrekkige, tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen aflegt dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud plots verklaart voor de lokale politie te hebben gewerkt, terwijl u daar eerder nooit enige melding van heeft gedaan. Op de DVZ verklaarde u enkel een eigen bandenwinkel te hebben gehad (CGVS vragenlijst 5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u voor de lokale politie werkte, maar dit niet vermeldde omdat andere Afghanen u op uw dag van aankomst in België hadden aangeraden dit niet te doen. Deze Afghanen hadden gezegd dat u gedeporteerd zou worden indien u dat zou zeggen. U zegt dat u wanhopig was en naar hen luisterde. U wordt gevraagd waarom deze mensen dachten dat u gedeporteerd zou worden omdat u voor de lokale politie had gewerkt. U zegt dat u dat niet weet. U voegt daaraan toe dat ze zeiden dat u gedeporteerd zou worden indien u vingerafdrukken in Oostenrijk en Bulgarije had. U wordt erop gewezen dat er begrip kan bestaan voor de mogelijkheid dat anderen u het advies gaven niet te spreken over uw Dublinprocedure. U wordt verder gevraagd waarom deze mensen u echter aanraadden om niet te spreken over uw werk bij de lokale politie. U zegt dat u het niet weet. U voegt daaraan toe dat ze u zeiden dat men het hier niet apprecieert wanneer iemand werkte voor de lokale politie en men deze mensen deporteerde. U wordt gevraagd of u de mensen die u advies gaven enige vragen stelde. U zegt van niet. U wordt gevraagd waarom u advies aannam van vreemden, zonder het verder in vraag te stellen. U geeft geen antwoord op de vraag (CGVS p. 2 en p. 3). U wordt erop gewezen dat uw interview bij de DVZ plaatsvond een hele tijd na uw aankomst in België en het moment waarop andere Afghanen u advies gaven. U wordt gevraagd hoe het komt dat u op de DVZ dan nog steeds niet had vermeld dat u voor de lokale politie had gewerkt. U antwoordt niet op de vraag. U zegt dat u dit wel tijdens uw gesprek met uw advocaat zei. U wordt gevraagd waarom u het niet zei tijdens uw interview op de DVZ. U zegt dat de mannen die u advies hadden gegeven u bang hadden gemaakt. U wordt erop gewezen dat u in de periode voor uw interview waarschijnlijk contact zult hebben gehad met verschillende Afghanen. U wordt erop gewezen dat u hierdoor had kunnen weten dat uw werk voor de lokale politie geen reden is om gedeporteerd te worden. U geeft een antwoord dat weinig steek houdt. Zo zegt u dat die mannen hier ook nieuw waren, voor het leger hadden gewerkt u adviseerden om er niet over te spreken (CGVS p. 3). U wordt erop gewezen dat u na uw asielaanvraag vier maanden de tijd had om erachter te komen dat u op de DVZ wel kon vertellen dat u voor de lokale politie had gewerkt. U wordt gevraagd hoe het komt dat u dat niet heeft gedaan. U zegt dat u destijds niemand had om u advies te geven. Wanneer u wordt gevraagd of u zich gedurende die maanden heeft geïnformeerd over de asielprocedure en over de zaken die u kon zeggen, zegt u van niet gezien u niemand vragen kon stellen. Uw antwoorden overtuigen absoluut niet. Gevraagd hoe het komt dat u besliste om op het CGVS wel te vertellen dat u voor de lokale politie had gewerkt, zegt u vaagweg dat u uw moeder bij elkaar had geraapt gezien u uw eigen leugen niet kon accepteren (CGVS p. 10). Dit antwoord overtuigt evenmin. U geeft op geen enkel moment een aannemelijke verklaring. Dat u op het CGVS plots voor de eerste keer zou verklaren dat u voor de lokale politie heeft gewerkt kan niet worden aangenomen en doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw job, alsook aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast dient hier te worden opgemerkt dat u weliswaar foto's neerlegt betreffende uw job bij de lokale politie. Aan privéfoto's kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uw foto's betreffende uw job lijken bovendien gefotoshopt. Wanneer u hierop wordt gewezen, ontkent u dat slechts (CGVS p. 8). Het gebruik van gemanipuleerde documenten doet eveneens ernstige afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen en uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er aan uw problemen met de taliban evenmin geloof worden gehecht. Ook hier legt u namelijk gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen af.

Ten eerste dient hier te worden opgemerkt dat u op de DVZ niet vermeldde dat u een hele tijd in het huis van de malek van het dorp heeft gewoond (CGVS vragenlijst 5 en 8). Op het CGVS verklaart u dat u daar naartoe verhuisde nadat u een dreigbrief had gekregen van de taliban en de taliban u 's nachts kwamen zoeken bij uw eigen huis (CGVS p. 5 en p. 11). U wordt erop gewezen dat u een hele tijd bij de malek inwoonde en dat dat een belangrijk deel van uw relaas blijkt te zijn. U wordt gevraagd waarom u dat niet op de DVZ vermeldde. U geeft geen overtuigende verklaringen. Zo zegt u het u niet werd gevraagd en u het zelf ook niet vermeldde. Daarnaast, verklaart u naast de kwestie, was u ook misleid door de mannen die u hadden geadviseerd niet over de lokale politie te spreken (CGVS p. 12). Uw gebrekkige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien kunt u ook geen overtuigende verklaringen afleggen hoe uw familie regelingen trof met de malek opdat u bij hem zou verblijven. Wanneer u tweemaal wordt aangespoord dat te doen, zegt u slechts dat hij de leider van het dorp was en wanneer iemand hem iets vertelde, hij daar akkoord mee kon gaan (CGVS p. 12). Uw vage verklaringen hierover treden de ongeloofwaardigheid van uw relaas bij.

Voorts is het ook uiterst onlogisch dat u bij de malek sliep omdat u bang was van de taliban, maar dat u overdag wel gewoon terugkeerde naar uw dorp waar er taliban woonden (CGVS vragenlijst 5). U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat er talibanleden in uw dorp woonden en wordt gevraagd hoe het komt dat u overdag naar uw dorp durfde komen. U geeft geen antwoord op de vraag. U zegt dat de taliban spionnen hadden en het onduidelijk was waar ze gestationeerd waren. U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat er talibanleden in uw dorp woonden. U geeft geen aannemelijk antwoord. Zo zegt u dat er taliban in uw dorp waren, maar het niet duidelijk was waar ze exact verbleven. Ze wisselden af van verblijfplaats. U wordt gevraagd hoe het komt dat u uw dorp overdag durfde bezoeken als u wist dat u gezocht werd door de taliban. Opnieuw geeft u geen aannemelijk antwoord. U zegt dat alle mensen overdag naar de velden gingen en iedereen buiten was. Daarom konden ze niet iemands huis bezoeken (CGVS p. 11). Dat u uit angst elders verbleef, maar overdag wel gewoon terugkeerde naar het dorp waar u werd gezocht is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

In het licht van de angst die u had voor de taliban is ook uw initiële weigering om diensten te verlenen aan de taliban opvallend te noemen. Gevraagd hoe het komt dat u zomaar durfde te weigeren gezien u eerder al problemen had gekend met de taliban geeft u geen overtuigende antwoorden. U zegt dat u werkte voor de overheid en dat uw hart het daarna niet accepteerde om met hen te werken (CGVS p. 14) met hen. Uw houding valt niet te rijmen met de angst die u had voor de taliban en die u eerder deed besluiten te stoppen met uw job en naar elders te verhuizen.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin u werd in elkaar geslagen door de taliban. Op de DVZ verklaart u dat de taliban naar uw huis kwamen, u meenamen en in elkaar sloegen (CGVS vragenlijst 5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat de taliban naar uw winkel kwamen en u daar in elkaar sloegen (CGVS p. 9 en p. 15). U wordt gewezen op uw verschillende verklaringen bij de DVZ. U ontkent dat u op de DVZ verklaarde dat de taliban naar uw huis kwamen en u sloegen (CGVS p. 15). Een simpele ontkenning van eerdere verklaringen, zonder meer, kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Uw tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en taskara, alsook de taskara's van uw familieleden hebben betrekking op jullie Afghaanse nationaliteit die niet onmiddellijk wordt betwist. Uit foto's van uw werk voor de lokale politie blijkt dat deze gefotoshopt zijn, waardoor deze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw profiel. De overige werkdocumenten kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten die niet origineel zijn, zoals de werkdocumenten die u neerlegt, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan originele stukken. Evenzo zijn documenten uit niet-officiële bronnen, zoals de dreigbrieven die u neerlegt, makkelijk te vervalsen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het document en de foto's van uw winkel –waarop u zelf niet te zien bent– kunnen hoogstens ondersteunen dat u een eigen bandenwinkel had. De foto's van een vernielde auto, waaruit verder niets valt af te leiden, kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet veranderen. De foto's van uw student hebben betrekking op uw

relaas, maar kunnen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Uit de foto's valt niet af te leiden wie de persoon in kwestie is, noch hoe hij om het leven kwam. De Belgische medische documenten die u heeft hebben betrekking op uw lichamelijk letsels. De documenten geven geen uitsluitsel over de oorzaak van uw letsels en kunnen op zich de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Gelet voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, kan verzoeker niet gevolgd worden dat verweerder zonder reden besloten heeft zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen, op gronden die niet bijzonder duidelijk of gedetailleerd zijn, noch dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is doordat verschillende elementen van zijn relaas – zowel zijn verklaringen als de voorgelegde documenten – zonder enige motivering worden verworpen, minstens licht verzoeker deze vage stellingen niet *in concreto* toe. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden dat verweerder zich lijkt toe te spitsen op een aantal kleine punten van kritiek die niets afdoen aan zijn relaas en daaruit een onjuist standpunt afleidt. De Raad herhaalt dat de bovenvermelde motieven immers betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent zijn alsook draagkrachtig.

Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker, zoals ook zal blijken uit wat volgt, er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Waar verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en zich beperkt tot het tegenspreken van de appreciatie en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal brengt hij geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de voormelde pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

4.8.1.3. Verzoeker betoogt dat hij voldoende duidelijk heeft aangetoond dat hij politieagent was in zijn herkomstland en dat hij dus tot enkele maanden voor zijn vertrek voor de nationale autoriteiten heeft gewerkt, dat dit blijkt uit de talrijke documenten die hij in dit verband heeft overgelegd, dat het argument dat de foto's in scene zouden kunnen zijn gezet, zwak lijkt aangezien het gaat om een groot aantal foto's die op verschillende data, in verschillende contexten en op verschillende plaatsen zijn genomen, dat dit niet werd aangevoerd door verweerder, dat hoewel het juist is dat geen enkele foto op zichzelf als perfect bewijs kan worden beschouwd, het kennelijk onredelijk is van verweerder om geen rekening te houden met de diversiteit van de foto's en het feit dat deze zijn verklaringen bevestigen. Voorts stelt verzoeker nog met verbazing vast dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele vraag is gesteld over zijn werk als politieagent. Verzoeker meent dat dit des te problematischer is daar uit de beschikbare informatie onomstotelijk blijkt dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die voorheen voor de Afghaanse autoriteiten, *a fortiori* voor de strijdkrachten, had gewerkt, voor zijn leven vreesde indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Hij meent dat het persoonlijk onderhoud duidelijk onjuist is gevoerd met betrekking tot zijn vroegere baan als politieagent en dat, aangezien dit beroep bewezen is door talrijke documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek heeft overgelegd, hem internationale bescherming had moeten worden verleend. Betreffende het enige argument dat hij tijdens het eerste interview zijn vroegere baan niet had vermeld en dat hij zich ertoe had beperkt te zeggen dat hij in de autobanden werkte, was dit om twee redenen, met name (i) omdat hij slecht advies had gekregen voor zijn eerste interview toen hij nog niet in staat was geweest om volledig contact te hebben met mensen die hij vertrouwde in België, zoals een advocaat, dat, hoewel verweerder dit niet lijkt te aanvaarden als uitleg, opgemerkt moet worden dat het een terugkerende uitleg is in Afghaanse zaken en daarom bijzonder geloofwaardig, en (ii) omdat hij op de vraag wat zijn beroep was toen hij Afghanistan verliet heeft geantwoord dat hij in de autobanden werkte, wat gewoon logisch en normaal is, dat dat in feite precies het beroep was dat hij uitoefende voor zijn vertrek en, tenzij het administratief dossier gegevens bevat waaruit het tegendeel blijkt, hij tijdens het eerste gesprek niet gevraagd werd een overzicht te geven van de verschillende beroepen, aangezien de vraag zich uitsluitend beperkte tot het beroep dat hij uitoefende toen hij Afghanistan verliet. Hij meent dat verweerder zonder echt goed onderbouwde redenen besloten heeft de eerste redenen terzijde te schuiven en de tweede redenen niet eens in overweging heeft genomen, hoewel deze twee redenen samen volledig verklaren dat hij tijdens zijn eerste gesprek alleen heeft gesproken over zijn werk als garagemonteur. Verzoeker meent dat dit het gebrek aan ernst aantoont waarmee verweerder deze zaak lijkt te hebben onderzocht en bewijst dat de ontwikkelde argumenten onvoldoende zijn om hem de verlening van de internationale bescherming te weigeren.

Waar verzoeker stelt dat hij voldoende duidelijk heeft aangetoond dat hij politieagent was in zijn herkomstland en dat hij dus tot enkele maanden voor zijn vertrek voor de nationale autoriteiten heeft gewerkt, dat dit blijkt uit de talrijke documenten die hij in dit verband heeft overgelegd, beperkt hij zich tot het volharden in zijn relaas dat hij politieagent was en het erop wijzen dat hij documenten heeft overgelegd die dit aantonen, doch weerlegt noch ontkracht hij op deze wijze de pertinente en draagkrachtige motieven hieromtrent in de bestreden beslissing.

Door louter erop te wijzen dat het gaat om een groot aantal foto's die op verschillende data, in verschillende contexten en op verschillende plaatsen zijn genomen, weerlegt verzoeker geenszins het motief dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, dat de door verzoeker voorgelegde foto's betreffende zijn job als politieagent gefotoshopt lijken, dat het gebruik van gemanipuleerde documenten ernstig afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn verklaringen en zijn algemene geloofwaardigheid. Nu het feit dat de foto's zeer divers zijn naar context, plaats en data, niets afdoet aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat het onredelijk was van verweerder om geen rekening te houden met de diversiteit van de foto's.

Waar hij betoogt dat het onredelijk is van verweerder om geen rekening te houden met de foto's daar deze zijn verklaringen bevestigen, wijst de Raad erop dat uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, geenszins kan afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven betreffende de documenten die hij heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn profiel van politieagent, te weerleggen of er een ander licht op te werpen. De documenten kunnen het profiel niet aantonen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat, aangezien zijn beroep is bewezen door talrijke documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek heeft overgelegd, hem internationale bescherming had moeten worden verleend.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het CGVS plots beweert werkzaam te zijn geweest voor de Afghaanse lokale politie en dat hij hieromtrent stukken heeft neergelegd bij het CGVS. De Raad merkt echter, samen met verweerder, op dat verzoeker bij de DVZ op geen enkel moment enig gewag maakte van deze werkzaamheden. Een dergelijk laattijdig aanbrengen van dit nieuw element staat op gespannen voet met de medewerkingsplicht waaraan verzoeker krachtens artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet onderworpen is. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Waar verzoeker met verbazing vaststelt dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele vraag is gesteld over zijn werk als politieagent en meent dat dit des te problematischer is daar uit de beschikbare informatie onomstotelijk blijkt dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die voorheen voor de Afghaanse autoriteiten, *a fortiori* voor de strijdkrachten, had gewerkt, voor zijn leven vreesde indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren en dan ook meent dat het persoonlijk onderhoud duidelijk onjuist is gevoerd met betrekking tot zijn vroegere baan als politieagent, kan hij vooreerst niet gevolgd worden, daar uit het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt dat verzoeker bij het CGVS bevraagd werd over zijn verklaring dat hij werkzaam was bij de politie. Het komt de Raad daarbij niet onredelijk voor, gelet op het feit dat het laattijdig aanbrengen van dit nieuw element op gespannen voet staat met de medewerkingsplicht, dat verweerder uitgebreid informeert naar de redenen voor het laattijdig aanbrengen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2-3). Daar de redenen voor het laattijdig aanbrengen van het feit dat hij voor de Afghaanse lokale politie heeft gewerkt, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit wat volgt, niet kunnen aanvaard worden, stelt de Raad vast dat het laattijdig aanbrengen van dit element en het gebruik van gemanipuleerde foto's om dit element te ondersteunen, de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij werkte voor de Afghaanse lokale politie onderuit haalt. Verzoeker maakt in dit licht dan ook niet aannemelijk dat het CGVS – die wel degelijk enkele vragen heeft gesteld omtrent zijn beweerde job als politieagent (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8) – gehouden was verzoeker hieromtrent meer uitgebreid te ondervragen.

Waar verzoeker het feit dat hij zijn werk als politieagent niet had vermeld in zijn eerste interview tracht te verschonen met de stelling dat hij slecht advies had gekregen en nog geen contact had gehad met mensen die hij vertrouwde in België, volgt de Raad verweerder dat een dergelijke uitleg niet weet te overtuigen. Een slecht advies van andere Afghanen is geen bevredigende verklaring voor het niet vermelden van dit element. Het feit dat het een 'terugnkerende uitleg' is in Afghaanse zaken doet hieraan geen afbreuk en maakt geenszins dat, louter omwille van het feit dat deze uitleg door meerdere Afghanen wordt gebruikt, het geloofwaardig zou zijn. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder deze reden ten onrechte terzijde heeft geschoven. Waar verzoeker het in eerste instantie niet vermelden van zijn werk als politieagent tracht te verklaren door te stellen dat hij op de vraag wat zijn beroep was toen hij Afghanistan verliet heeft geantwoord dat hij in de autobanden werkte, wat gewoon logisch en normaal is, dat dat in feite precies het beroep was dat hij uitoefende voor zijn vertrek en, tenzij het administratief dossier gegevens bevat waaruit het tegendeel blijkt, hij tijdens het eerste gesprek niet gevraagd werd een overzicht te geven van de

verschillende beroepen, aangezien de vraag zich uitsluitend beperkte tot het beroep dat hij uitoefende toen hij Afghanistan verliet, gaat hij eraan voorbij dat hij niet wordt tegengeworpen dit niet te hebben verklaard tijdens het overlopen van enkele gegevens in de 'verklaring DVZ', doch wel dat hij dit element nooit eerder meldde waarbij er onder verwijzing naar de vragenlijst wordt gemotiveerd dat verzoeker op de DVZ enkel verklaarde een eigen bandenwinkel te hebben. Uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker werd gevraagd *"Wat vreest u bij terugkeer in uw land van herkomst? Wat denk u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?"*. Hierop antwoordt verzoeker *"Ik vrees gedood te worden door de Taliban"*. Vervolgens wordt verzoeker gevraagd: *"Waarom denk u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst"*. Het niet vermelden van het feit dat hij voor de Afghaanse lokale politie had gewerkt en hierdoor problemen had gekregen met de taliban, bij het beantwoorden van voormelde vraag, doet wel degelijk afbreuk aan het geloofwaardig karakter van dit relaas. Het feit dat niet gevraagd werd een overzicht te geven van al zijn verschillende beroepen, doet aan voorgaande geen afbreuk. Waar verzoeker nog aanvoert dat verweerder deze reden niet in overweging heeft genomen, kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt, minstens verzoeker niet concreet aantoon, dat hij, toen hij gevraagd werd waarom hij het werken als politieagent niet eerder had gemeld, verklaarde dat niet gevraagd werd een overzicht van al zijn beroepen te geven. Gelet op voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze twee redenen samen volledig verklaren dat hij tijdens zijn eerste gesprek alleen heeft gesproken over zijn werk als garagemonteur.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een gebrek aan ernstig onderzoek, noch dat de ontwikkelde argumenten in de bestreden beslissing onvoldoende zijn om hem de verlening van de internationale bescherming te weigeren.

4.8.1.4. Vervolgens betoogt verzoeker dat, hoewel hij bang is om naar Afghanistan terug te keren, met name wegens zijn vroegere werk voor de politie, zijn vervolging veel erger is geworden toen hij in de autobanden werkte, dat hij in de tijd auto's van verschillende officiële politiewagens repareerde en bij verschillende gelegenheden weigerde auto's van de taliban te repareren, dat hij wegens de daaruit voortvloeiende bedreigingen moest verhuizen naar het adres van de malek in zijn dorp, waar hij wist dat het veiliger zou zijn. Met een dergelijk betoog beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden in zijn vluchtrelaas, doch slaagt hij er op deze wijze niet in om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt waarom aan deze verklaringen en het vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Betreffende de motieven van de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn toevlucht had gezocht in het huis van de malek aangezien dit niet echt nodig was en dat hij overdag in zijn winkel was blijven werken ondanks de aanwezigheid van taliban in het dorp, betoogt verzoeker vooreerst, betreffende het toevlucht zoeken tot de malek, dat hij verklaard heeft dat dit het geval was zodra hij gestopt was met zijn werk als politieagent, dat als hij dit niet in het eerste gesprek had gezegd, dit om dezelfde redenen was als deze welke hierboven werden uiteengezet.

Gezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij bij de malek is blijven wonen daar volgens zijn verklaringen de taliban hem ook zocht toen hij in de winkel werkte en daar zijn moeder adviseerde niet naar huis te komen daar de taliban het huis bezocht (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11), kan verzoeker aldus niet dienstig voorhouden dat hij dit niet in een eerste gesprek heeft gesteld (i) omdat hij slecht advies had gekregen voor zijn eerste interview toen hij nog niet in staat was geweest om volledig contact te hebben met mensen die hij vertrouwde in België, zoals een advocaat, dat, hoewel verweerder dit niet lijkt te aanvaarden als uitleg, opgemerkt moet worden dat het een terugkerende uitleg is in Afghaanse zaken en daarom bijzonder geloofwaardig, en (ii) omdat hij op de vraag wat zijn beroep was toen hij Afghanistan verliet heeft geantwoord dat hij in de autobanden werkte, wat gewoon logisch en normaal is, dat dat in feite precies het beroep was dat hij uitoefende voor zijn vertrek en, tenzij het administratief dossier gegevens bevat waaruit het tegendeel blijkt, hij tijdens het eerste gesprek niet gevraagd werd een overzicht te geven van de verschillende beroepen, aangezien de vraag zich uitsluitend beperkte tot het beroep dat hij uitoefende toen hij Afghanistan verliet. Immers hebben deze redenen betrekking op het feit dat hij zijn job als politieagent niet vermeldde en de omstandigheden die hierop betrekking hebben. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt wel degelijk ondermijnd doordat verzoeker tijdens het eerste interview niet heeft vermeld dat hij (nog) bij de malek woonde ten tijde van zijn problemen met de taliban omwille van zijn job in de bandenwinkel, en dit omdat de taliban hem zocht en dreigbrieven stuurde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11).

Betreffende het feit dat hij in de winkel was kunnen blijven werken, stelt verzoeker dat verweerder niet op de hoogte lijkt van de realiteit van de politieke situatie voor de val van de regering, waarin de meeste plaatsen waar de taliban aanwezig waren overdag nog in handen van de regering waren en de taliban alleen 's nachts tussenbeide kwamen, dat het derhalve niet gevaarlijk was voor hem om overdag naar zijn werk te gaan en 's nachts terug te keren om zijn toevlucht te zoeken in het huis van de malek, dat hij bovendien grotendeels veilig was in het huis van de malek, dat grensde aan het districtshuis en dus aan het hoofdkwartier van de plaatselijke overheidsinstanties. Verzoeker betoogt dat verweerder ook hierover geen vragen heeft gesteld.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder nergens betwist dat het grotendeels veilig was in het huis van de malek, dat grensde aan het districthuis en dus aan het hoofdkwartier van de plaatselijke overheidsinstanties. Er blijkt dan ook niet, en verzoeker verduidelijkt evenmin, waarom verweerder hieromtrent verzoeker verder had dienen te bevragen. Voorts stelt de Raad vast – betreffende de stelling dat de realiteit van de politieke situatie voor de val van de regering eruit bestond dat de meeste plaatsen waar de taliban aanwezig waren overdag nog in handen van de regering waren en de taliban alleen 's nachts tussenbeide kwamen, dat het derhalve niet gevaarlijk was voor hem om overdag naar zijn werk te gaan en 's nachts terug te keren om zijn toevlucht te zoeken in het huis van de malek – dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas dat verzoeker uit angst 's nachts elders verbleef maar overdag naar zijn werk ging, doch wel dat het ongeloofwaardig is dat hij overdag naar zijn dorp ging waar hij werd gezocht. In zoverre verzoeker met zijn voormelde stelling dit motief bekritiseert, wijst de Raad erop dat de motieven *“U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat er talibanleden in uw dorp woonden en wordt gevraagd hoe het komt dat u overdag naar uw dorp durfde komen. U geeft geen antwoord op de vraag. U zegt dat de taliban spionnen hadden en het onduidelijk was waar ze gestationeerd waren. U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat er talibanleden in uw dorp woonden. U geeft geen aannemelijk antwoord. Zo zegt u dat er taliban in uw dorp waren, maar het niet duidelijk was waar ze exact verbleven. Ze wisselden af van verblijfplaats. U wordt gevraagd hoe het komt dat u uw dorp overdag durfde bezoeken als u wist dat u gezocht werd door de taliban. Opnieuw geeft u geen aannemelijk antwoord. U zegt dat alle mensen overdag naar de velden gingen en iedereen buiten was. Daarom konden ze niet iemands huis bezoeken (CGVS p. 11).”* steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit deze notities blijkt dat verzoeker werd gevraagd waarom de taliban 's nachts zijn huis bezochten, hoe het komt dat de taliban zijn huis overdag niet bezochten als hij er overdag was en hoe het komt dat hij zijn dorp overdag durfde te bezoeken als hij wist dat hij er gezocht werd door de taliban en blijkt voorts dat hij hierop geen enkele keer heeft aangegeven dat zijn dorp een plaats is die overdag nog in handen van de regering was en de aldaar aanwezige taliban alleen 's nachts tussenbeide kwamen, dat het derhalve niet gevaarlijk was voor hem om overdag naar zijn dorp te gaan. Deze verklaring betreft dan ook niet meer dan een loutere en blote *post-factum* bewering, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing en die op geen enkele manier door objectieve elementen wordt gesteund. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd waarom de taliban niet naar zijn winkel kwamen om hem te zoeken, in plaats van 's nachts bij hem thuis, antwoordde dat ze nooit de mogelijkheid hadden, dat er een politiepatrouille was in de bazaar, doch dat de taliban aldaar spionnen had en dat als er geen patrouille was, ze kwamen en ze je sloegen of direct aanvielen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Aldus gezien verzoeker betreffende zijn winkel in de bazaar wel degelijk wees op de aanwezigheid van de overheid, is het opmerkelijk dat hij de aanwezigheid van de regering niet zou vermelden op de vraag waarom de taliban hem overdag niet zochten bij hem thuis in het dorp.

4.8.1.5. Betreffende de discrepantie tussen zijn verklaringen op het CGVS en die tijdens het interview bij de DVZ betreffende de plaats waar hij door de taliban was geslagen, stelt verzoeker dat verweerder opnieuw de vragen die hem gesteld werden tijdens het eerste gehoor onvoldoende heeft geanalyseerd, dat bij de gelegenheid hem werd gevraagd waar de aanval had plaatsgevonden en hij antwoordde 'bij mij', dat aangezien hij in de woning van de malek woonde en de winkel zijn eigendom was, het antwoord 'bij mij' duidelijk verwees naar zijn bedrijf en niet naar de plaats waar hij de nacht had doorgebracht, dat er aldus geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen was.

De Raad stelt vast dat in de vragenlijst genoteerd werd, betreffende het relaas van verzoeker, *“Daarna was ik thuis en de Taliban is mij komen halen. Ze namen mij mee en sloegen mij zo hard aan mijn testikels.”* Er blijkt aldus geenszins dat verzoeker verklaard heeft dat de aanval bij hem had plaatsgevonden, doch wel dat hij 'thuis' was en de taliban hem is komen halen. De Raad wijst er in dit kader op dat zijn verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen en verzoeker hierna de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde *“Wanneer ik hier aankwam, eerste, enkele mensen zeiden mij ‘zeg hen niet dat je Dublin hebt, anders zullen ze je deporteren’. Ik werkte bij de lokale politie. En ik maakte die fout bij mijn eerste interview dat ik dat nooit zei tegen hen. En mijn advocaat zei ook tegen mij ‘vandaag moet je het hen vertellen.’”* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2) alsook verklaarde dat zijn verklaringen bij de DVZ niet correct waren en op de vraag wat niet correct was aan zijn verklaringen, antwoordde *“Een kerel vertaalde dat de politie de winkel sloot, maar het was niet de politie, het was de taliban. De taliban sloot het”* en op de vraag of voor de rest zijn verklaringen van zijn eerste interview correct waren, antwoordde *“Ja alles was correct”* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook verklaarde dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Het betoog van verzoeker dat lijkt te wijzen op een incorrecte vertaling, is, nu hij bij het CGVS zelf heeft verklaard dat, behoudens de hiervoor weergegeven elementen (werkte bij de politie – het sluiten van zijn winkel), zijn

verklaringen bij het eerste interview correct waren en dat hij de tolk heel goed verstond, *in casu* dan ook niet ernstig.

Bovendien, zelfs indien nog zou kunnen worden aangenomen dat de vertaling 'thuis' een verkeerde vertaling betreft en wat verzoeker verklaarde diende vertaald te worden als 'bij mij', dan nog blijft er een discrepantie betreffende de plaats waar verzoeker door de taliban geslagen werd daar hij bij de DVZ verklaarde dat hij 'thuis'/'bij hem' was en de taliban hem is komen halen en ze hem meenamen en sloegen, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat hij naar zijn winkel ging en dat ze kwamen en hem sloegen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9) alsook dat hij in zijn winkel zat, dat ze naar zijn winkel kwamen en zeiden "*sta op en maak die banden*", waarna hij zei "*ik wil niet*" en dat A. hem sloeg op zijn schenen, dat ze hem sloegen met het uiteinde van hun wapen en ze hem op verschillende delen van zijn lichaam sloegen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in de vastgestelde discrepantie te verklaren of te weerleggen.

4.8.1.6. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden dat uit zijn betoog blijkt dat verweerder zich in de bestreden beslissing beperkt heeft tot enkele kleine kanttekeningen, de zaak niet naar behoren heeft geanalyseerd en ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet nodig was hem internationale bescherming te verlenen.

Waar verzoeker nog betoogt dat de kleine inconsistenties grotendeels kunnen gerechtvaardigd worden door de lange tijd tussen de feiten en het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn geen details zoals verzoeker poogt voor te houden en kunnen niet verklaard worden door de tijdspanne die inmiddels verlopen is.

4.8.1.7. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS merkt de advocaat van verzoeker op dat er rekening moet worden gehouden met het risico tengevolge van een terugkeer uit het Westen, waarbij hij wijst op rechtspraak van de Raad en stelt dat de taliban vanaf de machtsovername hebben laten gelden dat om het even welke asielzoeker die zal terugkeren uit Europa, voor de rechtbanken zou worden beticht, dat gelet op de strikte toepassing van de sharia, volgens hun eigen leer en het gebrek aan garantie op het vlak van een menswaardige behandeling, dit een risico tot vervolging minstens tot ernstige schade met zich meebrengt.

4.8.2.2. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, kan uit het geheel van de door de verweerder bijgebrachte informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Op basis van het enkele feit dat u werkt in België, zoals blijkt uit de door u neergelede documenten, kan niet worden aangenomen dat u vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

4.8.2.4. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat nergens uit blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en tot ongeveer zijn 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij garagehouder was (verklaring DVZ, nr. 12; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2022, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in zijn dorp in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6 en p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker via WhatsApp twee of drie keer in de week contact te hebben met zijn familieleden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Uit de bij het CGVS voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken, dat hij in België heeft gewerkt en hiervoor een loon heeft ontvangen, doch deze stukken tonen niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

Er blijkt nergens uit dat er in hoofdte van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Er wordt door verzoeker noch door zijn advocaat een (toegeschreven) verwestering aangehaald, nog minder aannemelijk gemaakt.

Verder heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

4.8.2.5. De Raad herhaalt dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

4.8.2.6. In zoverre de advocaat van verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te wijzen op het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar de advocaat van verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud ook nog wijst op rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.8.2.7. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet

voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.8.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in zijn dorp in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6 en p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker via WhatsApp twee of drie keer in de week contact te hebben met zijn familieleden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

4.8.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de 'National Resistance Front' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen

ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.9.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het bestaan van een beoordelingsfout blijkt niet.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER